gus läbirääkimistel rühmitustega, et osalt oldi valmis tulema J. Uluotsa kabinetti valitsuse enda poolt teostuva pehmema, mõõdukama kursi eeldusel, kuna teine osa pidas tarviliseks saada otseselt sellekohaseid garantiisid teostuva murrangu teokssaamiseks. Selles osas arvati, et K. Eenpalu valitsuse „universaalvahend" — kaitseseisukord — tuleks kaotada ja erakordsetest raskustest hoolimata asuda valitsema täieliste normaalaegade vahenditega. Seda J. Uluots ei pidanud võimalikuks ja see oli tähtsamaid komistusi laialdase koalitsiooni loomisega toimetulekul.

J. Uluotsal õnnestus lisaks rahvarindele võita toetust ainult demokraatlikult töörühmalt, eelpool mainitud tingimusega, kuna Riigivolikogu sotsialistlikud elemendid jäid valitsusega opositsiooni. Vahekord, mis hõlpsasti võib võtta maailmavaatelise vastuolu ilme ja mida sotsialistide Riigivolikogu-esinduse arvulisest väiksusest hoolimata ei saa siiski alahinnata. J. Uluotsa valitsuse põhituuma aga kujundasid K. Eenpalu valitsuse tehnilised, rahvarindega nõrgemini või tugevamini seotud ministrid. Kuna J. Uluots ka ise kuulub rahvarindesse, illustreerib valitsuse aluste laienemist ainult välisminister prof. A. Piip. J. Uluotsa valitsuse koosseis kujunes õige pikale veninud läbirääkimiste järel rühmitustega lõpuks järgmiseks: peaminister — prof. J. U l u o t s, siseminister, ühtlasi peaministri asetäitja — A. J ü r i m a, välisminister — prof. A. P i i p, majandusminister — L. S e p p (end.), põllutööminister — A. T u p i t s (end.), teedeminister N. V i i t a k (end.), kohtuminister — A. A s s o r (end.), sotsiaalminister — O. K a s k (end.), haridusminister prof. P. K o -

Eesti kroonika 1939, lk. 41